

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Veddemaalet

Citation: Wessel, Johan Herman: "Veddemaalet", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid78673.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

VEDDEMAALET.

Der var tre Færgemænd, som havde hver sin Mave,
Der skreeg, som den var reent af Lave,
Fordi de kunde ei, hvor gierne de end vilde,
Den give noget at bestille.
Hvorfore sultede de Tre,
Du gierne ville vide. Det skal skee.
137 Det respektive Sund*) af Iis var proppet.
Og Overfart og Næring stoppet.
De sørged' for den Dag i Dag.
Sorg for i Morgen var ei deres Sag.

(At leve saa er flere Venners Viis:
Men, Ven! betænk, dit Sund kan lægges til med Iis I
Da viid, at det er godt i Baghaand lidt at have,
Hvorved man kan undgaae Knur af sin Mave.)
Den Regel havde vores Færgemænd ei fulgt;
For silde, slappe og heel slet til Mode,
De trende Dødelige stode,
Da Broder Peer brød ud: »Gid ingen døde af Sult!
Man i det mindste maae først alt probere.
Den Bondemand, som slagter Faar,
Og selv er et, han torde os vel assistere.«
»Ja, sandt nok, han er dum,« saa svarede en anden,
»Men jeg hos ham os ingen Redning spaaer;
Thi han er nidsk som Fanden,
Og sælger intet uden for den bare Skilling.«
»Just for han gierrig er, han os traktere maae,
Det koster overalt ei meer end at forsøge paa;
Jeg vil først ind i Boden gaae, '
I andre tager denne Stilling:
Først Jens taer Post tæt uden for, '
Du Niels kom i hans Sted, saasnart han gaaer.
I af min Tale selv kan høre,
Hvad I for Resten har at gjøre.«

De gik, og neden for Jens lydeligen hørte,
At Peer slig Tale førte:
»Der har I hængende to skønne Skinker,
De ind i jeres Bod mig vinker,
Siig, hvad begierer I for Stykket vel af dem?«
»Hør,« svarte Bonden, »har I jere Fem?
Kan I ei Forskel see paa Svinelaar,
Og Laar af Faar?«
»Hør,« svarte Peer, »min gode Mand,
I er, min Troe, fra jer Forstand.« -
»Nei, I er, Gon! fra jeres.«**) -
Her længe disputeres.
Til sidst Peer sagde: »Hvis jeg Sandhed ei har sagt,
Jeg giver jer min halve Sommerfragt:
Hvis jeg har Ret, mig Skinkerne tilhøre.«

»Top ! men hvem dømme skal heri ?«
»Tag, for Exempel den, som først gaaer her forbi!« -
»Ja nok!« Jens mærkede strax, hvad her var at gjøre,
Og snart sig vise lod
For Bonden, som paa Luur med heftig Længsel stod.
»Hør, Landsmand!« raabte han,

»Jeg har Dispyt med denne gode Mand,
Om dette Skinker er,
Og ikke Lammefierdinger,
Som han seer hænge der.
Vi veddet har om store Penge.« -
»Min gode Bondemand! I vundet har,
Deri Sag er soleklar,
Det Skinker er, der hænge.« -
»Men jeg af modsat Mening var.« -
»Saa har I tabt, min kiere Far!
Jeg i sin Profession saae aldrig saadan Sinke,
Som Lammefierding ei kan skille fra en Skinke.« -

Den Bonde heel forbaust der staaer.
Med Bøn og Graad Tilladelse han faaer
At appellere til den førstes Dom,
Som herpaa foran Boden kom.
Niels frem for Boden gaaer.
Indkaldes, spørges, svær.
Det Skinker er.
Den Bonde rasende gav Peder Kiødet hen.
De trende gik,
Og fuld Forflegning fik,
Til lis blev Vand igien.